

Eduskunnan vastaus hallituksen esitykseen laiksi tavaramerkkilain muuttamisesta

Eduskunnalle on annettu hallituksen esitys n:o 133/1999 vp laiksi tavaramerkkilain muuttamisesta. Eduskunta, jolle talousva-

liokunta on antanut asiasta mietintönsä n:o 11/1999 vp, on hyväksynyt seuraavan lain:

Laki

tavaramerkkilain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan 10 päivänä tammikuuta 1964 annetun tavaramerkkilain (7/1964) 1 §:n 1 momentti, 4 §:n 1 momentti, 11 §:n 1 momentti, 13 §, 14 §:n 1 momentin 5, 8 ja 9 kohta, 19 §:n 2 momentti, 21 §:n 1 momentti, 56 b §:n 2 momentti, 56 k §, 56 l §:n 1 momentti sekä 57 a §,

sellaisina kuin niistä ovat 1 §:n 1 momentti laissa 39/1993, 13 § osaksi viimeksi mainituksa laissa, 14 §:n 1 momentin 5 kohta laissa 996/1983 sekä 14 §:n 1 momentin 8 ja 9 kohta, 21 §:n 1 momentti, 56 b §:n 2 momentti, 56 k §, 56 l §:n 1 momentti ja 57 a § laissa 1715/1995, sekä

lisätään 14 §:n 1 momenttiin, sellaisena kuin se on osaksi laissa 552/1970 sekä mainituissa laeissa 996/1983 ja 1715/1995, uusi 10 ja 11 kohta, lakiin uusi 17 a §, 52 §:ään, sellaisena kuin se on viimeksi mainituksa laissa, uusi 2 momentti, jolloin nykyinen 2 momentti siirtyy 3 momentiksi, ja 56 b §:ään, sellaisena kuin se on viimeksi mainituksa laissa, uusi 3 momentti seuraavasti:

1 §

Rekisteröinnillä saadaan yksinoikeus tavaramerkkiin erityiseksi tunnusmerkiksi myytäviksi tarjottavien tai muutoin elinkeinotoiminnassa liikkeeseen laskettavien tavaroiden erottamiseksi toisten tavaroista.

siitä, lasketaanko tavara tai aiotaanko se laskea liikkeeseen tässä maassa vai ulkomailla vai tuodaanko se Suomen alueelle elinkeinotoiminnassa käytettäväksi, säilytettäväksi, varastoitavaksi tai edelleen kolmanteen maahan kuljetettavaksi.

4 §

Tämän lain 1—3 §:n mukainen oikeus tavaran tunnusmerkkiin sisältää sen, että elinkeinotoiminnassa kukaan muu kuin merkin haltija ei saa tavaroittensa tunnuksena käyttää siihen sekoitettavissa olevaa merkkiä tavarassa tai sen päällyksessä, mainonnassa tai liikeasiakirjassa tai muulla tavalla, siihen luettuna myös suullinen käyttäminen. Mitä tässä on sanottu, on voimassa riippumatta

11 §

Sanakirjan, käsikirjan taikka muun sellaisen painetun tai tietoverkossa olevan julkaisun tekijä, julkaisija ja kustantaja ovat velvolliset rekisteröidyn tavaramerkin haltijan pyynnöstä huolehtimaan siitä, ettei julkaisuun oteta tavaramerkin toisintoa ilmoittamatta, että tavaramerkki on rekisteröity.

13 §

Rekisteröitävän tavaramerkin tulee olla omiaan erottamaan haltijan tavarat muiden tavaroista. Tavarat lajia, laatua, paljoutta, käyttötarkoitusta, hintaa taikka valmistuspaikkaa tai -aikaa joko yksinomaan tai ainoastaan vähäisin muunteluin tai lisäyksin ilmaisevaa merkkiä ei sellaisenaan ole katsottava erottamiskykyiseksi. Erottamiskykyiseksi ei ole katsottava myöskään merkkiä, joka muodostuu yksinomaan tavarat luonteesta, teknisen tuloksen saavuttamiseksi välttämättömästä tai tavarat arvoa olennaisesti korottavasta muodosta. Arvosteltaessa merkin erottamiskykyä on kiinnitettävä huomiota kaikkiin asianhaaroihin ja erityisesti siihen, kuinka kauan ja miten laajalti merkkiä on käytetty.

14 §

Tavaramerkkiä ei saa rekisteröidä:

5) jos se muodostuu jostakin tai sisältää jotakin, mikä on omiaan aiheuttamaan käsityksen, että kysymys on toisen suojatun kirjallisen tai taiteellisen teoksen nimestä, millöin tämä on erikoislaatuinen, tai joka loukkaa toisen tekijänoikeutta sellaiseen teokseen tai toisen oikeutta valokuvaan tai suojattuun malliin;

8) jos se on sekoitettavissa Suomessa voimassa olevaan kansainvälisen rekisteröinnin suojaamaan tavaramerkkiin, jolla tämän rekisteröinnin perusteella on aikaisempi oikeus Suomessa;

9) jos se on sekoitettavissa 57 §:ssä tarkoitettuun yhteisön tavaramerkkiin, joka on rekisteröity aikaisemman hakemuksen perusteella, tai jolla on 57 §:ssä mainitun neuvoston asetuksen 34 tai 35 artiklan mukainen aiemmuus Suomesta;

10) jos se on sekoitettavissa rekisteröityyn kasvilajikkeen lajikenimeen; taikka

11) jos rekisteröinnille on maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 2081/92 tarkoitettu este.

17 a §

Jos hakemus koskee useita tavaroita, osa niistä voidaan hakijan pyynnöstä erottaa yhdeksi tai useammaksi hakemukseksi siten kuin asetuksella tarkemmin säädetään. Näi-

den hakemusten hakemispäivänä pidetään alkuperäisen hakemuksen hakemispäivää. Jos joillakin alkuperäisen hakemuksen tavaroilla on hakemispäivää aikaisempi etuoikeus, etuoikeus seuraa jaossa näitä tavaroita.

Mitä 1 momentissa on sanottu hakemuksesta, koskee soveltuvin osin myös rekisteröintiä.

19 §

Milloin rekisteriviranomainen katsoo, ettei hakemus ole hyväksyttävissä lausuman antamisen jälkeenkään, hakemus on hylättävä siltä osin kuin on olemassa este sen hyväksymiselle, jollei ole aihetta uuden määräajan antamiseen.

21 §

Väitteen jälkeen rekisteriviranomainen kumoaa rekisteröinnin siltä osin kuin on olemassa este rekisteröinnille. Kun päätös rekisteröinnin kumoamisesta on saanut lainvoiman, päätöksestä on kuulutettava.

52 §

Mitä 1 momentissa on sanottu, on sovellettava vastaavasti, jos rekisteriviranomainen saa 57 §:ssä mainitulta yhteisön tavaramerkkivirastolta ilmoituksen hakemuksesta yhteisön tavaramerkiksi tai 57 a §:ssä tarkoitusta hakemuksesta tavaramerkin rekisteröimiseksi Suomessa.

56 b §

Jos kansainvälisen rekisteröinnin haltijan rekisteriviranomaisen 1 momentissa tarkoitettun ilmoituksen johdosta antamassa lausumassa ei ole esitetty sellaisia seikkoja, joiden perusteella tavaramerkin voitaisiin katsoa täyttävän tämän lain mukaiset rekisteröintiedellytykset, rekisteriviranomainen tekee päätöksen, jonka mukaan kansainvälinen rekisteröinti ei ole voimassa Suomessa tai se on voimassa ainoastaan osittain.

Jos kansainvälisen rekisteröinnin haltija ei ole määräajassa antanut lausumaansa rekisteriviranomaisen 1 momentissa tarkoitettun ilmoituksen johdosta, kansainvälinen rekisteröinti ei tule voimaan Suomessa. Jos sanottu ilmoitus koski vain joitakin kansainvälisen rekisteröinnin tavaroita, kansainvälinen re-

kisteröinti tulee voimaan Suomessa niille tavaroille, joita ilmoitus ei koskenut.

56 k §

Kansainvälisen rekisteröinnin uudistamisesta, siirrosta ja poistamisesta sekä siihen kohdistuvasta rekisteriviranomaiselle ilmoitetusta käyttöluvasta on kuulutettava.

56 l §

Muutosta rekisteriviranomaisen päätökseen voi hakea kansainvälisen rekisteröinnin hakija ja kansainvälisen rekisteröinnin haltija, joka on vaatinut tällaista rekisteröintiä Suomessa, jos päätös on hänelle vastainen tai asia on jätetty sillensä.

57 a §

Pyyntö, joka koskee yhteisön tavaramerkin tai hakemuksen muuntamista kansallista tavaramerkkiä koskevaksi hakemukseksi ja jonka yhteisön tavaramerkkivirasto on toimittanut virastolle, käsitellään kansallisena

hakemuksena sillä edellytyksellä, että hakija:

- 1) suorittaa säädetyt maksut;
- 2) antaa vieraskielisestä muuntamispyynnöstä ja siihen kuuluvasta liitteestä rekisteriviranomaiselle suomennoksen tai ruotsinnoksen;
- 3) ilmoittaa osoitteen, josta hakijan tavoittaa Suomessa; ja
- 4) toimittaa tavaramerkin kuvauksen.

Muuntamalla tehdyllä hakemuksella katsotaan olevan sama hakemispäivä, etuoikeus tai aiemmuus Suomessa kuin yhteisön tavaramerkillä tai hakemuksella.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 2000.

Tätä lakia sovelletaan myös jo ennen tämän lain voimaantuloa rekisteröityihin tavaramerkkeihin lukuun ottamatta 21 §:n 1 momenttia.

Tämän lain voimaan tullessa vireillä oleviin tavaramerkkien rekisteröintihakemuksiin sovelletaan tämän lain säännöksiä lukuun ottamatta 13 §:ää, 14 §:n 1 momentin 5 kohtaa ja 19 §:n 2 momenttia.

Helsingissä 23 päivänä marraskuuta 1999
